

Arrest

nr. 241 204 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU, loco advocaat M. BOUZERDA, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 13 juli 2018.

1.3. Op 29 november 2018 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in.

1.4. Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit tweede beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. In 2015 verliet u samen met uw vrouw [A.M.B.W.S.] [...] uw land van herkomst en kwam u naar België waar u op 01/10/2015 uw eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. U verklaarde dat u als politiemann problemen kende als ook geviseerd werd door een militie waarna u uw land van herkomst ontvluchtte en nu bij verstek bent veroordeeld wegens desertie bij de politie. Op 30/03/2017 nam het CGVS een weigeringsbeslissing. Uw beroep bij de RVV werd op 13/07/2018 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 29/11/2018 een tweede verzoek in. U verklaart dat u tijdens uw vorige aanvraag niet de volledige waarheid heeft verteld. U bent weliswaar gehuwd en heeft vier kinderen maar u valt ook op mannen. U had uw eerste seksuele relatie met de buurjongen [H.] rond uw vijftiende. Ook nadat u was gehuwd in 2010 had u nog een relatie met uw collega [S.]. Sinds u in België bent geniet u van de vrijheid die u hier kent en had u meerdere seksuele relaties met mannen. Sinds 2017 leeft u gescheiden van tafel en bed van uw vrouw omdat u soms 's nachts uitging en uw vrouw wou weten waar u was. U had een relatie met de Iraakse transseksueel [M.]. Toen [M.] vernam dat u elk weekend naar de disco's ging verbrak zij op 29/03/2019 jullie relatie. Uw vriend [N.] woonde een tijdje bij u in uw appartement in Merksem. U heeft hem meerdere keren geld geleend en u eiste dit terug. Hierop ging [N.] naar uw vrouw met een filmopname. [N.] had u blijkbaar gefilmd toen u seks had met een man in uw appartement. Uw vrouw vroeg jullie scheiding aan. [N.] keerde terug naar Bagdad en toonde de filmopname aan uw familie en aan uw schoonfamilie. U werd door uw broer opgebeld die u uitschold en zei dat u hen ten schande had gebracht. Uw oom zei tegen uw vader dat indien u zou terugkeren naar Bagdad hij u niet zou vermoorden hij dit zelf zou doen.

Uw vrouw diende op 01/08/2018 haar tweede verzoek in en op 30/11/2018 verkreeg zij voor redenen die geen verband houden met jullie eerste verzoek de vluchtelingenstatus in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. Uw bewering (CGVS p. 14) dat u als politiemann bij verstek bent veroordeeld in Irak en dat een militie u wou vermoorden, is louter een verwijzing naar de asielermotieven die u reeds in het verleden heeft uiteengezet. U voert in het kader van

uw huidige aanvraag dan ook geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van de vorige aanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

In het kader van uw tweede verzoek voert u aan dat u seksuele relaties heeft met mannen. Een vriend van u heeft u gefilmd toen u seks had in uw appartement met een man en toonde deze beelden aan uw vrouw die hierna de echtscheiding aanvroeg. Ook uw familie werd op de hoogte gebracht en dreigen u te vermoorden. Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw vermeende seksuele geaardheid, m.n. dat u meer op mannen valt, geenszins weten te overtuigen.

Aangezien het voor u niet duidelijk is of u homoseksueel of biseksueel bent, u stelt (CGVS p. 4) dat u een beetje beide bent, zal in deze beslissing over uw 'anders-geaardheid' worden gesproken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de bewustwording van het gegeven dat u ook op mannen valt weinig aannemelijk noch doorleefd overkomt. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-8) dat u rond uw vijftiende uw eerste seksuele relatie met de buurjongen [H.] had. U verklaart hieromtrent dat u toen samen met vrienden naar het zwembad ging en dat [H.] daar openlijk aan u voorstelde om met u te vrijen en dat u akkoord ging met dit voorstel. U had voordien geen gevoelens voor jongens maar dit is begonnen nadat u seks had met [H.]. Toen [H.] dit u voorstelde wist u niet wat dit wou zeggen maar u wou dit doen. U had voordien nooit gevoelt of gedacht dat u op mannen viel maar toen hij dit voorstelde realiseerde u zich dat u ook op mannen viel. Toen u dit besepte voelde u zich daar normaal bij en vond u deze relatie met [H.] als normaal. Echter, van iemand die zich ervan bewust is dat homoseksualiteit in de Iraakse context volstrekt taboe is en totaal niet wordt aanvaard (zie verder), zou toch verwacht worden dat deze niet louter zou weergeven dat hij zich "normaal" voelde wanneer er wordt gevraagd wat deze voelde op het moment dat hij ontdekte gevoelens te hebben voor iemand van hetzelfde geslacht. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw niet-anders-geaardheid beleefd blijkt te hebben is weinig aannemelijk. Het is immers niet overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie of bezorgdheid omdat u een relatie had die in een homofobe omgeving sociaal volstrekt niet aanvaard was en u bovendien slechts ongeveer vijftien jaar was. Dat u uw pas ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt aldus geenszins doorleefd over. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ondermijnd. Bovendien geeft het feit dat u homoseksuele activiteiten aanving in dergelijke context, louter omdat iemand dit voorstelde terwijl u daar voordien nog nooit aan gedacht had, weinig blijk van een diepgewortelde anders-geaardheid.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de bewustwording van uw geaardheid tot een louter seksuele aangelegenheid herleidt zonder dat er sprake is van een emotioneel ontwikkelingsproces en dat u op geen enkel moment uw beweerde geaardheid koppelt aan gevoelens voor mannen. Gevraagd of er een bepaalde evolutie is geweest in uw gevoelens toen u besepte dat u op mannen viel, antwoordt u ontkennend, en stelt u dat u het gevoel had dat u iets nodig had en u dit gevonden had. Gevraagd wat u nodig had, antwoordt u om seks te hebben. Gevraagd wat u zo aantrekt in mannen, antwoordt u - schouderophalend - seks. U had altijd relaties met jongens voor uw huwelijk en u deed dit zeer graag. Gevraagd wat u zou missen in het geval u niet meer met mannen zou mogen zijn, stelt u dat u een depressie zou krijgen en de seks zou missen. Uit uw relaas blijkt aldus niet dat u er in bent geslaagd uw gevoelens en uw bewustwording van uw vermeende seksuele geaardheid te staven of te concretiseren aan de hand van doorleefde verklaringen, iets wat nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die het moeilijke en lange proces van het zoeken naar een anders-geaardheid heeft doorlopen, nota bene in een strenge islamitische maatschappij zoals in uw land van herkomst. Uw antwoorden op de vragen hieromtrent brengt u daarentegen standaard terug naar het seksuele aspect van uw anders-geaardheid. Er moet worden opgemerkt dat een anders-geaardheid een intrinsiek onderdeel uitmaakt van iemands persoonlijkheid, iets wat bijgevolg niet kan worden herleid tot één aspect, namelijk het seksuele, wat in casu echter wel het geval is. Bijgevolg heeft u niet kunnen overtuigen van het feit dat uw beweerde seksuele contacten hun aanleiding vonden in een diepgewortelde anders-geaardheid van uwentwege.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 13) dat homoseksuele relaties in Irak niet zijn toegelaten, dat homoseksuelen strafrechtelijk vervolgd worden, en dat ze zoals bepaalt door de wetten van de clan worden vermoord. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat homoseksualiteit in Irak inderdaad taboe is, dat als gevolg van de conservatieve cultuur in Irak vrijwel alle homoseksuelen hun geaardheid geheimhouden, en dat ze geconfronteerd worden met ernstige vormen van discriminatie, bedreigingen, fysiek geweld, ontvoeringen, moorden, en er het risico lopen slachtoffer te worden van eerwraak. In dit kader zijn een aantal van uw beweringen en handelingen bijzonder

merkwaardig te noemen. Zo stelt u (CGVS p. 13) dat u eens met uw vriend aan het vrijen was op het dak van uw huis en dat de dochter van uw buren, wiens dak hoger gelegen is jullie zag. Ze gooide een steen naar jullie maar u kon haar overtuigen om aan niemand te vertellen wat ze had gezien. Gevraagd wat de gevolgen konden geweest zijn indien bijvoorbeeld haar vader of moeder jullie had gezien, stelt u dat u dan grote problemen zou gekend hebben en het er toe zou kunnen geleid hebben dat jullie zouden vermoord worden door uw eigen familie of de familie van uw vriend, die zo zouden proberen hun eer te redden. Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat een dergelijke onvoorzichtig gedrag niet overeenstemt met dat van een persoon die beweert een vrees te hebben wegens zijn seksuele geaardheid in zijn land van herkomst. U liep er immers het risico om op ieder moment door de buren verrast te worden met alle gevolgen die daaruit konden voortkomen. Ook het beeld dat u schept van uw eerste seksuele ervaring, met name de buurjongen [H.] die u zo maar op de man af rechtuit vraagt seks te hebben met u, is gezien de hierboven vermelde situatie voor homoseksuelen in de Iraakse samenleving, weinig aannemelijk. U voelde zich tot dan niet aangetrokken tot mannen (CGVS p. 6) dus is het heel onaannemelijk dat [H.] u zo maar een dergelijk voorstel zou doen. Wat betreft uw relatie met [S.], uw collega bij de politie, is het reeds bijzonder merkwaardig dat u stelt (CGVS p. 14-15) dat jullie enkel als jullie dienst hadden seksueel contact hadden op de basis, m.n. in de slaappleaats of de badkamer of 's nachts in de medische afdeling van uw eenheid waar zich toen niemand bevond. U antwoordt ontkennend op de vraag of de kans om betrapt te worden niet groter was op uw werk dan op een locatie buiten uw werk. Het is echter onaannemelijk dat de basis waar u verbleef - bestaande uit een eenheid van 2.300 politiemannen - als een veilige plek zou omschrijven. De kans om op uw werk door een collega te worden betrapt is uiteraard veel groter dan dat u seksuele contacten zou aangaan als u bv. thuis was. U geeft te kennen dat u heel voorzichtig was maar verklaart ook dat het mogelijk was dat 's nachts iemand dringende medische hulp nodig had. U stelt dat men in dergelijk geval aan de deur zou kloppen en u dan gewoon zou open doen, en dat het niet verboden is om met iemand samen te zitten. Het risico dat u echter liep om betrapt te worden verdwijnt hier helemaal niet mee. Het is bv. steeds mogelijk dat iemand niet klopt aan de deur of dat u dit niet hoort en u zo wordt betrapt terwijl u seksuele handelingen verrichtte met uw collega. Overigens is het merkwaardig dat u in uw huidig verzoek stelt dat u als politiemann werkte in de medische afdeling waar er een systeem was dat één er werkte en de andere dan verlof had. In uw vorig verzoek maakte u nergens melding dat u werkte op de medische afdeling (CGVS I p. 11) maar verklaarde u dat u een chauffeur was bij de politie, dat dit voltijds uw functie was en stelde u uitdrukkelijk dat u geen andere taken had, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw huidige beweringen. Het lijkt er dan ook op dat u uw verklaringen aanpast in een poging om aannemelijk te maken dat u zich op de basis kon afzonderen om seks te hebben met [S.]. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas als ook u algehele oprechtheid.

Nog wat uw oprechtheid betreft dient er ook op gewezen te worden dat u tijdens uw eerste verzoek stelde (CGVS p. 3 & 6) een soennitische moslim te zijn en dat u problemen kende met uw schoonfamilie die sjiiitische moslims zijn die het niet eens waren met jullie huwelijk. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u echter (CGVS p. 2) dat u een sjiiitische moslim bent. De vaststelling dat u dermate gemakkelijk een loopje neemt met de waarheid werpt dan ook een schaduw op de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw anders-geaardheid.

Het is ook bijzonder merkwaardig dat u stelt (CGVS p. 14) dat iedereen op de basis wist dat [S.] een homoseksueel is, en dat hij geen problemen kende tot op het moment dat hij gefilmd werd toen hij vrijde met een man waarna hij werd ontslagen. Gelet op het homofobe klimaat in Irak is het absoluut niet plausibel dat deze persoon omwille van zijn homoseksuele geaardheid die voor iedereen gekend was niet eerder problemen zou gekregen hebben op het werk, nota bene op een politiebasis waar eerder een macho-cultuur heerst. Het is ook merkwaardig dat u verklaart dat [S.] werd ontslagen en dat indien u zou betrapt geweest zijn met hem u ook zou zijn ontslagen. Zoals hierboven werd vermeld stelde u immers (CGVS p. 13) dat volwassen homoseksuele mannen in Irak volgens de wet tot de doodstraf worden veroordeeld, dat ze worden geëxecuteerd. Uw bewering dat jullie enkel een ontslag riskeerden valt bijgevolg niet te rijmen met uw eerdere beweringen.

Ook de volgende incoherenties in uw verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde anders-geaardheid.

U verklaart immers aanvankelijk (CGVS p. 5) dat u voor uw huwelijk veel relaties had met mannen. Gevraagd hoeveel seksuele relaties u nog heeft gehad met andere mannen voor uw huwelijk stelt u dat het er verschillende waren maar dat u niet ongeveer kan zeggen hoeveel het er waren maar dat het er veel waren. Gevraagd of u niet ongeveer kan aangeven hoeveel dit er waren, bv. zo'n 10 - 30 - 50 - 100 mannen, stelt u uiteindelijk (CGVS p. 7) dat u ook nog een relatie had met [Z.], en ook met [S.], hetgeen

na uw huwelijk was. Aldus blijkt uit uw uiteindelijke verklaringen dat u in totaal drie relaties met mannen had in Irak waarvan twee voor uw huwelijk. De vaststelling dat u aanvankelijk aangeeft veel relaties te hebben gehad voor uw huwelijk, zoveel dat u blijkbaar aanvankelijk zelfs niet bij benadering kan zeggen hoeveel, terwijl wat later blijkt dat u er toen slechts twee had ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart verder aanvankelijk (CGVS p. 4) dat u in Irak vaste relaties had met mannen maar voor een korte periode. Later blijkt stelt u echter (CGVS p. 7) dat u een lange relatie had met [H.], misschien 10 jaar lang. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien stelt u voor het CGVS (CGVS p. 4-5) dat u in België in 2018 een seksuele relatie begon met een Iraakse transseksueel [M.] die ongeveer 5 à 6 maanden duurde en door [M.] werd stopgezet op 28/03/2019. Bij de DVZ (Verklaring volgend verzoek dd. 24/06/2019 pt. 15) gaf u echter te kennen dat u sinds twee jaar en vier maanden geleden een seksuele relatie had met [M.]. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12-13) dat er sprake moet zijn van een misverstand, dat u toen zei dat u deze relatie begon ongeveer twee jaar nadat u weg was van uw vrouw, en dat u zei dat de relatie niet lang duurde. Deze motivering weet niet te overtuigen. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ blijkt immers dat u verklaarde dat u een seksuele relatie heeft met hem waarop u de vraag werd gesteld sinds wanneer dat was waarop u bovenvermeld antwoord gaf. In dit deel van het persoonlijk onderhoud komt nergens uw vrouw ter sprake, waardoor er bijgevolg geen sprake kan zijn van een misverstand. Ook deze vaststelling ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw anders-geaardheid.

Nog wat de scheiding van uw vrouw betreft blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat u op 25/02/2019 door de Rechtbank van eerste aanleg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens het op 26/05/2017 opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan uw vrouw en minderjarige dochter. U maakt hiervan voor de asielinstanties geen melding. U insinueert voor de DVZ (Verklaring volgend verzoek dd. 24/06/2019 pt. 12 & 15) dat uw vrouw "u 2 jaar geleden in de steek heeft gelaten" nadat zij vernam dat u seksuele relaties had met mannen. Voor het CGVS (CGVS p. 3-4) stelt u ook dat u sinds 2017 gescheiden van tafel en bed leeft van uw vrouw omdat u soms 's nachts uitging, dat uw vrouw dan wou weten waar u was, en dat ze jaloers was omdat u uitging. U stelt dat u wel nog een normale relatie had met uw vrouw en dat u nog de kinderen zag. Uw vrouw verbrak alle contact met u toen ze 4 à 5 maanden voor uw tweede verzoek, i.e. half 2018, van uw homoseksuele activiteiten op de hoogte werd gebracht. Op basis van de hierboven gemaakte vaststellingen waaruit blijkt dat er helemaal geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde anders-geaardheid, en op basis van dit vonnis waaruit de ware toedracht blijkt waarom uw vrouw niet meer samen is met u, worden uw verklaringen waarom u en uw vrouw uiteen zijn manifest ondermijnd alsook uw algehele oprechtheid.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat u in het kader van uw beroepsprocedure bij de RVV tegen de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek op geen enkele wijze heeft verwezen naar uw voorgehouden seksuele geaardheid. Nochtans wordt in de verweernota dd. 05/04/2018 gemeld dat u ernstige familiale problemen kent en u en uw echtgenote niet meer samen wonen en dat u door de familie van uw gewezen partner vanuit Irak met de dood wordt bedreigd. Zoals de RVV vaststelde in haar arrest nr. 206 784 van 13/07/2018 (p. 21) legde u toen niet uit waarom u met de dood werd bedreigd. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat aangezien u sinds 2017 weg bent van uw vrouw (CGVS p. 3) toen ook zou melden waarom u en uw vrouw uiteen zijn. U heeft aldus voldoende kansen gekregen om melding te maken van uw andersgeaardheid. Het feit dat u zich hiervan vergewist heeft maakt dat er verder een schaduw wordt geworpen op de geloofwaardigheid van uw vermeende seksuele geaardheid.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen betreffende uw geaardheid niet kunnen overtuigen en dat u bijgevolg bezwaarlijk kan stellen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aan-slagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw seksuele geaardheid en dat u als politiemann veroordeeld bent voor desertie, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u ook op mannen valt, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en enig middel het volgende aan:

“Schending van het recht van verdediging.

Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 57/1, §1, §4 en §5, artikel 57/6 § 3, 6° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van het materiële motiveringsbeginsel.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM.

Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel I.A.2. van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. IA 33

Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof/.

Schending van artikel 57/6/2, eerste lid, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Hij licht dit middel in een eerste onderdeel toe als volgt:

"Verzoeker heeft slechts kennis gekregen van de notities van het persoonlijk onderhoud op datum van de hier bestreden beslissing.

Dit is conform artikel 57/5 quater § 4 vreemdelingenwet. Dit artikel is evenwel geen verplichting, maar stelt wel 'kan', is dus een mogelijkheid.

Dit houdt ook in dat de mogelijkheden van verzoeker om hierop te reageren beperkt worden dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en tot een periode van 10 dagen, gezien de geldende beroepstermijn.

In die zin vraagt verzoeker om een ernstige heroverweging van de door hem aangebrachte elementen."

In een tweede onderdeel zet verzoeker een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht uiteen. Hij is van mening dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas maakt en dat de bestreden beslissing totaal onjuist en niet afdoende is gemotiveerd.

Vervolgens houdt verzoeker een theoretisch betoog over artikel 57/6/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging is gebaseerd op een nieuw element, met name zijn seksuele geaardheid die het onmogelijk voor hem maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verwijst naar de problemen met zijn familie in Irak naar aanleiding van de video waarop wordt getoond dat hij seksuele betrekkingen heeft met een man, stelt dat familieleden bedreigingen hebben geuit ten opzichte van hem en dat deze bedreigingen kaderen in het feit dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard en door de familie tevens als een grote schande wordt aanzien.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen, gestaafd door de nieuwe documenten, consistent en voldoende duidelijk zijn om geloofwaardig te zijn. Hij verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarbij hij citeert uit de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof.

Zijn verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over homoseksuelen (of biseksuelen) in Irak. Hij licht hierbij toe:

"Omdat er in Irak een repressief beleid en een extreem vijandig sociaal klimaat tegenover homoseksuelen heerst, is grote voorzichtigheid geboden bij de beoordeling van het verzoek. Een ruim voordeel van de twijfel moet worden toegekend en er moet bijzondere aandacht zijn voor de mogelijke gevolgen in geval van een terugkeer. Verzoeker wijst er als uitgangspunt op dat wordt aangenomen dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is (zie onder meer nr. 211 831 van 30 oktober 2018). Er dient tevens rekening te worden gehouden met de introverte natuur van verzoeker en zijn terughoudendheid om zijn homoseksualiteit kenbaar te maken.

Hij heeft ook moeite om openlijk te spreken over zijn geaardheid waardoor zijn antwoorden soms beknopt zijn of niet expliciet antwoord geven op de vraag. Ieder individu beleeft zijn seksuele geaardheid open zijn eigen manier. Het proces van de ontdekking van de geaardheid is complex en verschillende ervaringen zijn mogelijk. De seksuele identiteit van verzoeker is nog steeds onder constructie.

Het onder woorden brengen van gevoelens is niet alleen strikt gereguleerd, maar ook afhankelijk van persoon tot persoon. Waar de een hier meer open en vlatter over kan praten en de juiste woorden kan vinden, zal dit voor de andere moeilijker zijn. Elke persoon is hierin anders. Ook voor de beoordeling van de verklaringen van verzoeker is dit een belangrijk element. Verzoeker volgde door zijn huwelijk het "traditionele" pad door het aangaan van een heteroseksuele relatie.

De bestreden beslissing vermeldt niet dat verzoeker zich tezamen met zijn vrouw, die geen kennis had van zijn homoseksualiteit, heeft aangemeld voor een eerste verzoek tot internationale bescherming. Het is om die reden dat hij pas daarna besliste zijn seksuele geaardheid naar voren te brengen middels een tweede verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij een algemeen gebrek aan voorzichtigheid en culturele sensitiviteit aan de dag legt bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Uit het rapport "Holebi's op de vlucht - Een analyse van beslissingen door de asielinstanties" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 10 mei 2013 blijkt het volgende: "Het taboe voor asielzoekers afkomstig uit homofobe landen, hun culturele achtergrond, de mogelijke schroom om met een buitenstaander te spreken over een intieme aangelegenheid en het eigen innerlijke proces van 'outing' kunnen de verklaringen aantasten. Enige voorzichtigheid is dan ook geboden bij het onderzoek naar de

geloofwaardigheid.". In dezelfde zin verwijst verzoeker naar het rapport "UNHCR, Beyond Proof, Credibility assessments in EU Asylum Systems" van mei 2013.

Zelfs bij zijn huidig verzoek tot internationale bescherming gaf verzoeker pas na aandringen toe aan zijn raadsman dat hij ook op mannen valt. Hoewel verzoeker zowel van mannen als van vrouwen houdt, kan hij niet controleren of hij voor een man of voor een vrouw valt. Hoewel hij biseksueel is, wordt hij in Irak als homoseksueel beschouwd door zijn relatie met mannen. Het is tekenend dat in de bestreden beslissing dit enkel wordt beschouwd als een element waaruit de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zou voortvloeien. Er wordt geen rekening gehouden met wie verzoeker is en uit welke cultuur hij afkomstig is, terwijl dit essentieel is om te begrijpen tot op welk niveau verzoeker kan praten over zijn gevoelens. Het argument dat de nieuwe elementen inzake zijn geaardheid niet kunnen overtuigen, gaat niet op.

De bemerking van het Commissariaat-generaal ontslaat het Commissariaat-generaal niet van haar onderzoeksplicht. Dergelijke algemene beweringen schenden het recht van verdediging en de motiveringsverplichting.

Het CGVS weerhoudt de meest negatieve en tendentieuze interpretatie van de verklaringen van verzoeker terwijl de verklaringen, met een meer objectieve benadering, een voldoende grond voor de inoverwegingname van zijn verzoek tot internationale bescherming kunnen geven.

De verklaringen van verzoeker zijn logisch en samenhangend.

Verzoeker stelt derhalve dat hij nog steeds achter zijn vorig verzoek tot internationale bescherming en argumenteert dat het Commissariaat-generaal de nieuwe elementen over het hoofd ziet.

Verzoeker herhaalt een vrees voor zijn leven ten gevolge van de doodsb bedreigingen uitgaande van zijn familie aan.

Zelfs indien de verzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn seksuele oriëntatie en/of indien er een gebrek aan specifieke informatie is betreffende de status van LHBT in het land van herkomst, dan stelt ook het UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoekster (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity", Genève, 2008, nr. 35).

In het licht van hogervermelde bepalingen is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing haalt een beperkt aantal argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Irak. Deze argumenten overtuigen echter niet.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verzoeker is duidelijk bekend met de homogemeenschap in België en geeft aan verschillende seksuele relaties te hebben gehad met verscheidene mannen.

Verzoeker legt alsook getuigenissen neer, onder meer van [M.], een transeksueel, die hij in discotheek Jozef heeft ontmoet. Deze persoon geeft haar identiteitsgegevens (met fotokopie van zijn identiteitskaart) en getuigt dat zij een relatie heeft gehad met verzoeker.

Er kan dan ook niet langer betwist worden dat verzoeker zich aangetrokken voelt tot mannen.

Verzoeker reduceert zijn geaardheid vaak tot het - al dan niet - hebben van seksuele contacten omdat dit een duidelijke en kenbare outing vormt van de geaardheid van een persoon.

Het gebrek aan doorleefdheid van zijn verklaringen is volgens verzoeker een abstract en subjectief criterium.

De vragen die handelen over het seksuele aspect van zijn geaardheid zijn voor verzoeker gemakkelijker om te beantwoorden, dan wanneer het gaat om puur innerlijke gevoelens. Seksuele handelingen zijn immers handelingen. Deze kan verzoeker beschrijven. Innerlijke en diepe gevoelens zijn veel moeilijker voor verzoeker, maar hij heeft dit wel beschreven. Verzoeker heeft dit onder meer verwoord door te verklaren dat hij gelukkig is en een goed gevoel had. Hij kan de woorden niet vinden om dit verder tot uiting te brengen en wijst daarom op de handelingen die hij wel kan omschrijven.

Verzoeker is zelf nog erg "experimenteel" op dit gebied en niet klaar om zich te binden. In België heeft verzoeker de vrijheid gekregen om zichzelf te ontdekken.

In de bestreden beslissing wordt daarbij gewezen op enkele verschillen tussen de zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het belang van deze verschillen is relatief.

Tijdens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en is hij de Nederlandse taal niet machtig waardoor er geen enkele controle mogelijk was.

Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt hem bijzonder kwetsbaar. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder de rol van zijn geaardheid.

We verwijzen in dit verband ook naar de arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013, n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel), de welke stelt dat een homoseksuele man die uit Senegal vluchtte een gegronde vrees voor vervolging had, wegens de anti-homowetgeving in het land, indien de door de wet voorzien gevangenisstraf ervoor effectief uitgeoefend worden. De CJEU heeft ook verklaard dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst te verbergen. Het Hof stelt: " A cet égard, il convient en effet de rappeler que l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule. Ainsi, la notion d'« orientation sexuelle » ne se résume pas à la capacité d'une personne de ressentir une attirance sexuelle, émotionnelle ou affective envers des individus du même sexe ou d'un autre sexe ni à celle d'entretenir des relations sexuelles et intimes avec ceux-ci mais englobe également l'ensemble des expériences humaines, intimes et personnelles. Il ne peut donc être exigé d'une personne qu'elle modifie ou masque son identité sexuelle ou ses caractéristiques dans le but d'échapper à la menace de persécution, et ce quand bien même elle aurait adopté cette attitude dans le passé afin de se soustraire à la persécution dès lors que ce comportement a été induit par la crainte et ne procède pas d'un choix librement consenti. Cette position a été adoptée par la Cour suprême britannique dans un arrêt célèbre du 7 juillet 2010 (H.J. (Iran) et H.T. (Cameroun) c. Secrétaire d'Etat à l'Intérieur, [2010] UKSC 31 ; [2011] 1 A.C. 596.569, paragraphes 55, 77 et 78)

Objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuele in Irak vaak zware mishandelingen ondergaan aan de hand van de bewolking zowel als van de politie, vanaf arrestatie, foltering en dood tot stigmatisatie en sociale afkeuring. Verschillende bronnen bevestigen dat homoseksuele in Irak vervolgd worden (zie bv in aanhang The Guardian, "Where are the most difficult places in the world to be gay or transgender?", 01/03/2017, <https://www.theguardian.com/globaldevelopmentprofessionals-network/2017/mar/01/where-are-the-most-difficult-places-in-the-world-to-be-gay-or-transgender-lgbt>, en International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association: Carroll, A., "State Sponsored Homophobia 2016: A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition" (Geneva; ILGA, May 2016, pl04105).

Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar de homoseksuele geaardheid van verzoeker, gelet op de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich thans bevindt.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, minstens aangezien verzoeker zich heeft 'geout' als homo, hetgeen volkomen onverenigbaar is met de heersende waarden en normen (ook strafrechtelijke normen) in Irak."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een verklaring op eer van M. toe.

3.2. Verweerder maakt op 17 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019;
- COI Focus "Irak – De veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 maart 2020.

4. Beoordeling

4.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan

of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel faalt op dit punt.

4.2. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen aanwezig zijn. De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij als chauffeur bij de politie problemen kende en door een militie werd gevisieerd waarna hij Irak ontvluchtte. Hij werd vervolgens bij verstek veroordeeld wegens desertie.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker andermaal dat hij als lid van de politie bij verstek werd veroordeeld en dat een militie hem wil vermoorden.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij seksuele relaties heeft met mannen. Een vriend van hem heeft verzoeker gefilmd toen hij in zijn appartement seks had met een man en toonde deze beelden aan zijn vrouw die hierna de echtscheiding aanvroeg. Ook zijn familie werd op de hoogte gebracht en dreigt hem te vermoorden.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.3.2. Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn veroordeling bij verstek en dat een militie hem wil vermoorden, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker asielmotieven herhaalt die hij reeds in het verleden heeft uiteengezet en werden beoordeeld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Uit arrest nr. 206 748 van 13 juli 2018 blijkt dat dit eerste beschermingsverzoek werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeker met een herhaling van deze eerdere voorgelegde asielmotieven geen gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van het vorige beschermingsverzoek. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling in zijn verzoekschrift ongemoeid laat, zodat deze gehandhaafd blijft.

4.3.3. Omtrent verzoekers verklaring over zijn vermeende seksuele geaardheid, met name dat hij op mannen valt, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat het voor verzoeker niet duidelijk is of hij homoseksueel of biseksueel is (AD CGVS, tweede verzoek, stuk 7, gehoorverslag, p. 4). Net zoals de commissaris-generaal, zal de Raad dan ook de term 'anders-geaardheid' gebruiken.

Volgens het Hof van Justitie kunnen homoseksuelen, en naar analogie ook personen met een anders-geaardheid, worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Wat betreft de eerste voorwaarde, stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid alsook een anders-geaardheid betreft dus inderdaad een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van iemands identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen. Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie die verzoeker toevoegt genoegzaam dat homoseksuelen en anders-geaarden in Irak worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit hebben omdat zij in hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 41-49).

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit of anders-geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van verzoeker (UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008, nr. 35). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de anders-geaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over anders-geaardheid. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als anders-geaard en omwille van deze anders-geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn vermeende seksuele geaardheid geenszins weten te overtuigen. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van een aantal pertinente vaststellingen waarover hij zeer omstandig motiveert. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze worden dan ook integraal door de Raad overgenomen. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat:

(i) verzoekers verklaringen over zijn bewustwording dat hij ook op mannen valt, weinig aannemelijk noch doorleefd voorkomen; (ii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de bewustwording van zijn geaardheid tot een louter seksuele aangelegenheid herleidt zonder dat er sprake is van een emotioneel ontwikkelingsproces en dat verzoeker op geen enkel moment zijn beweerde geaardheid koppelt aan gevoelens voor mannen; (iii) een aantal van verzoekers beweringen en handelingen weinig aannemelijk voorkomen in het kader van conservatieve cultuur in Irak waar vrijwel alle homoseksuelen hun geaardheid geheimhouden en worden geconfronteerd met ernstige vormen van discriminatie, bedreigingen, fysiek geweld, ontvoeringen moorden en eerwraak; (iv) verzoeker zich in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek als soenniet voordeed, doch in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart sjiit te zijn; (v) gelet op het homofobe klimaat in Irak het absoluut niet plausibel is dat S. omwille van zijn homoseksuele geaardheid die door iedereen gekend was op de politiepost waar een macho-cultuur heerst, pas in de problemen kwam toen hij werd gefilmd terwijl hij vrijde met een man; (vi) verzoekers verklaringen worden gekenmerkt door tal van incoherenties, met name wat betreft (a) het aantal relaties dat hij heeft gehad; (b) de duur van zijn relaties; (c) zijn relatie met een Iraakse transseksueel M.; (d) de redenen voor de breuk met zijn ex-echtgenote; (vii) het feit dat verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad zijn voorgehouden seksuele geaardheid niet aan het licht bracht hoewel hij wel aangaf dat er familiale problemen waren met zijn ex-echtgenote en hij reeds weg was bij zijn vrouw.

Verzoeker kaart aan dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat hij zich samen met zijn eerste vrouw heeft aangemeld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en dat zijn vrouw geen kennis had van zijn homoseksualiteit. Volgens verzoeker is het net om die reden dat hij besliste zijn seksuele geaardheid pas naar voor te brengen in het kader van een tweede beschermingsverzoek.

Uit arrest nr. 206 784 van 13 juli 2018 blijkt evenwel dat verzoekers ex-echtgenote bij brief van 29 november 2017 en op de terechtzitting via haar raadsman meedeelde dat zij afstand deed van haar beroep. Verzoeker zelf schreef in een aanvullende nota van 5 april 2018 dat er *“ernstige familiale problemen”* zijn, dat *“verzoeker en zijn echtgenote (...) niet meer samen[wonen]”*, dat *“om redenen van tegenstrijdigheid van belangen (...) de advocaat van de eerste verzoeker niet meer [kan] optreden voor de echtgenote”* en dat verzoeker *“door de familie van zijn gewezen partner vanuit Irak met de dood [is] bedreigd”*. Gelet op de breuk tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote en haar afstand van het beroep was er dus voldoende ruimte en mogelijkheid om in het kader van zijn beroep bij de Raad met betrekking tot de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste beschermingsverzoek, zijn voorgehouden seksuele geaardheid ter sprake te brengen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Hij brengt geen overtuigende redenen aan die verklaren waarom hij tijdens de beroepsprocedure hiervan geen melding heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt dan ook terdege gemotiveerd als volgt: *“Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat u in het kader van uw beroepsprocedure bij de RVV tegen de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek op geen enkele wijze heeft verwezen naar uw voorgehouden seksuele geaardheid. Nochtans wordt in de verweernota dd. 05/04/2018 gemeld dat u ernstige familiale problemen kent en u en uw echtgenote niet meer samen wonen en dat u door de familie van uw gewezen partner vanuit Irak met de dood wordt bedreigd. Zoals*

de RvV vaststelde in haar arrest nr. 206 784 van 13/07/2018 (p. 21) legde u toen niet uit waarom u met de dood werd bedreigd. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat aangezien u sinds 2017 weg bent van uw vrouw (CGVS p. 3) toen ook zou melden waarom u en uw vrouw uiteen zijn. U heeft aldus voldoende kansen gekregen om melding te maken van uw andersgeaardheid. Het feit dat u zich hiervan vergewist heeft maakt dat er verder een schaduw wordt geworpen op de geloofwaardigheid van uw vermeende seksuele geaardheid." De Raad verwijst hierbij naar artikel 57/6/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingswet dat toelaat dat de commissaris-generaal rekening houdt met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die het indienen van zijn volgend verzoek rechtvaardigen, quod in casu.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij bekend is met de homogemeenschap in België en dat hij verschillende seksuele relaties met verschillende mannen heeft gehad. Met dit loutere gegeven maakt verzoeker op zich zijn voorgehouden anders-geaardheid nog niet aannemelijk. De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken en een seksuele geaardheid, dit is een seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen of met mannen én vrouwen op zich nog geen homoseksuele of biseksuele of enige andere geaardheid aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat verzoekers verklaringen over zijn bewustwording dat hij ook op mannen valt weinig aannemelijk noch doorleefd voorkomen. Waar verzoeker zich al op 15-jarige leeftijd bewust zou zijn geweest van zijn homoseksualiteit, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij op 37-jarige leeftijd (dit is na 22 jaar) in staat is op een doorleefde wijze over zijn homoseksualiteit en gevoelens te spreken en over de impact ervan op zijn dagelijkse leven in een homofobe samenleving, quod non, zoals terdege als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-8) dat u rond uw vijftiende uw eerste seksuele relatie met de buurjongen [H.] had. U verklaart hieromtrent dat u toen samen met vrienden naar het zwembad ging en dat [H.] daar openlijk aan u voorstelde om met u te vrijen en dat u akkoord ging met dit voorstel. U had voordien geen gevoelens voor jongens maar dit is begonnen nadat u seks had met [H.]. Toen [H.] dit u voorstelde wist u niet wat dit wou zeggen maar u wou dit doen. U had voordien nooit gevoelt of gedacht dat u op mannen viel maar toen hij dit voorstelde realiseerde u zich dat u ook op mannen viel. Toen u dit besepte voelde u zich daar normaal bij en vond u deze relatie met [H.] als normaal. Echter, van iemand die zich ervan bewust is dat homoseksualiteit in de Iraakse context volstrekt taboe is en totaal niet wordt aanvaard (zie verder), zou toch verwacht worden dat deze niet louter zou weergeven dat hij zich "normaal" voelde wanneer er wordt gevraagd wat deze voelde op het moment dat hij ontdekte gevoelens te hebben voor iemand van hetzelfde geslacht. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw niet-anders-geaardheid beleefd blijkt te hebben is weinig aannemelijk. Het is immers niet overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie of bezorgdheid omdat u een relatie had die in een homofobe omgeving sociaal volstrekt niet aanvaard was en u bovendien slechts ongeveer vijftien jaar was. Dat u uw pas ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt aldus geenszins doorleefd over. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ondermijnd. Bovendien geeft het feit dat u homoseksuele activiteiten aanving in dergelijke context, louter omdat iemand dit voorstelde terwijl u daar voordien nog nooit aan gedacht had, weinig blijkt van een diepgewortelde anders-geaardheid."

Over de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de bewustwording van zijn geaardheid herleidt tot een louter seksuele aangelegenheid zonder dat er sprake is van een emotioneel ontwikkelingsproces en dat verzoeker op geen enkel moment zijn beweerde geaardheid koppelt aan gevoelens voor mannen, wordt terdege uiteengezet: *"Gevraagd of er een bepaalde evolutie is geweest in uw gevoelens toen u besepte dat u op mannen viel, antwoordt u ontkenkend, en stelt u dat u het gevoel had dat u iets nodig had en u dit gevonden had. Gevraagd wat u nodig had, antwoordt u om seks te hebben. Gevraagd wat u zo aantrekt in mannen, antwoordt u - schouderophalend - seks. U had altijd relaties met jongens voor uw huwelijk en u deed dit zeer graag. Gevraagd wat u zou missen in het geval u niet meer met mannen zou mogen zijn, stelt u dat u een depressie zou krijgen en de seks zou missen. Uit uw relaas blijkt aldus niet dat u er in bent geslaagd uw gevoelens en uw bewustwording van uw vermeende seksuele geaardheid te staven of te concretiseren aan de hand van doorleefde verklaringen, iets wat nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die het moeilijke en lange proces van het zoeken naar een anders-geaardheid heeft doorlopen, nota bene in een strenge islamitische maatschappij zoals in uw land van herkomst. Uw antwoorden op de vragen hieromtrent brengt u daarentegen standaard terug naar het seksuele aspect van uw anders-geaardheid. Er moet worden opgemerkt dat een anders-geaardheid een intrinsiek onderdeel uitmaakt van iemands persoonlijkheid, iets wat bijgevolg niet kan worden herleid tot één aspect, namelijk het seksuele, wat in casu echter wel*

het geval is. Bijgevolg heeft u niet kunnen overtuigen van het feit dat uw beweerde seksuele contacten hun aanleiding vonden in een diepgewortelde anders-geaardheid van uwentwege.” Verzoeker brengt geen enkel precies en ernstig element aan dat de bovenvermelde individuele beoordeling kan weerleggen, verklaren of in een ander daglicht plaatsen.

In zijn verzoekschrift verwijst hij naar het bijgevoegde stuk dat een verklaring op eer betreft van M., een Iraakse transseksueel. In dit stuk getuigt M. dat zij in 2018 acht maanden een relatie met verzoeker had zodat niet kan worden betwist dat verzoeker zich aangetrokken voelt tot mannen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor reeds melding maakte van een relatie met M. Hierover motiveerde de commissaris-generaal terecht als volgt: *“Bovendien stelt u voor het CGVS (CGVS p. 4-5) dat u in België in 2018 een seksuele relatie begon met een Iraakse transseksueel [M.] die ongeveer 5 à 6 maanden duurde en door [M.] werd stopgezet op 28/03/2019. Bij de DVZ (Verklaring volgend verzoek dd. 24/06/2019 pt. 15) gaf u echter te kennen dat u sinds twee jaar en vier maanden geleden een seksuele relatie had met [M.]. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12-13) dat er sprake moet zijn van een misverstand, dat u toen zei dat u deze relatie begon ongeveer twee jaar na dat u weg was van uw vrouw, en dat u zei dat de relatie niet lang duurde. Deze motivering weet niet te overtuigen. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ blijkt immers dat u er verklaarde dat u een seksuele relatie heeft met hem waarop u de vraag werd gesteld sinds wanneer dat was waarop u bovenvermeld antwoord gaf. In dit deel van het persoonlijk onderhoud komt nergens uw vrouw ter sprake, waardoor er bijgevolg geen sprake kan zijn van een misverstand. Ook deze vaststelling ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw anders-geaardheid.”* Verzoeker betwist niet dat hij incoherente verklaringen heeft afgelegd over deze relatie en ook in de verklaring op eer wordt de duur van de relatie wederom anders ingevuld zodat er nu drie verschillende versies bestaan over de duur van de relatie. Uit de inhoud van de verklaring op eer blijkt verder dat deze werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Deze verklaring op eer heeft dan ook een gesolliciteerd en subjectief karakter en kan slechts overtuigen in zoverre zij kadert in een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is.

Verzoeker gaat niet verder concreet in op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal maar beperkt zich tot een algemeen betoog over homoseksualiteit en het beoordelen van de geloofwaardigheid van een homoseksuele geaardheid in het kader van een beschermingsverzoek. Hij tracht deze vaststellingen te vergoelijken of te minimaliseren door te stellen dat rekening moet worden gehouden met zijn introverte natuur en terughoudendheid om zijn homoseksualiteit kenbaar te maken. Hij stelt ook dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een algemeen gebrek aan voorzichtigheid en culturele sensitiviteit. Verzoeker meent nog dat zijn verklaringen op de meest negatieve en tendentieuze wijze werden geïnterpreteerd.

Dit algemene en theoretische betoog en deze losse beweringen worden evenwel nergens geconcretiseerd en geïndividualiseerd. Daarenboven, zoals reeds vermeld, niettegenstaande het intieme karakter van iemands geaardheid, mag redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker, die een beschermingsverzoek baseert op zijn anders-geaardheid, deze anders-geaardheid aannemelijk kan maken.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde anders-geaardheid in de context van een homofobe Iraakse samenleving. Dit laat voldoende toe om rekening te houden met het gegeven dat niet iedereen even vlot kan spreken over zijn geaardheid. Aldus blijkt dat er een grondig onderzoek en beoordeling werden gevoerd naar de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van verzoeker. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de protection officer reeds van in het begin van het gehoor verzoeker heeft trachten gerust te stellen en blijkt heeft gegeven van culturele sensitiviteit. Zo gaf de protection officer uitdrukkelijk aan dat er over zaken zou worden gepraat die moeilijk zijn, dat verzoeker zijn tijd mocht nemen, dat het CGVS geen oordeel velt en neutraal is en dat er bepaalde zaken zijn in de Belgische maatschappij die bespreekbaar zijn, in tegenstelling tot in Irak. Verzoeker werd aangemoedigd om hierover vrij te praten (ibid., p. 2). Verzoeker duidt nergens concreet aan waar de protection officer geen oog zou hebben gehad voor het intieme karakter van zijn voorgehouden anders-geaardheid noch licht hij toe waar precies de protection officer niet voldoende oog zou hebben gehad voor de culturele gevoeligheid van dit thema.

Verzoeker betoogt verder dat het ontdekkingsproces complex is en dat zijn seksuele identiteit nog steeds onder constructie is. Deze abstracte en summieze uiteenzetting, die verder niet in concreto wordt toegepast op zijn eigen geval, kan voormelde bevindingen van de commissaris-generaal evenwel niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift voorts niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker een anders-geaardheid, in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit, niet aannemelijk maakt. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden anders-geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers betoog dat hij problemen heeft met zijn familie in Irak naar aanleiding van video waarop te zien is dat hij seksuele betrekkingen heeft met een man. Zijn verwijzing naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak, is evenmin dienstig nu verzoeker er niet in slaagt zijn anders-geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen. Er is dan ook geen nood aan internationale bescherming.

4.3.4. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst betreft, betwist verzoeker niet dat, gelet op zijn verklaringen over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 17 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie aanvulde en actualiseerde. Op basis daarvan zet de verwerende partij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat ondercontrole van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS

gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woonegelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr.

68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist verder niet dat hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en dat er evenmin elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.3.5. Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker in casu niet-ontvankelijk te verklaren.

Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet geschonden is, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3, dat verwijst naar artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending ervan is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikelen 57/1, § 1, § 4 en 5 en 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag nu de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een minderjarige verzoeker om internationale bescherming.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

Waar verzoeker nog oud artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel reeds werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018, dit is voor het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie, of dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de

bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zoals hierboven werd besproken. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal richtlijnen van UNHCR, merkt de Raad op dat zulke richtlijnen niet op gelijke voet kunnen worden gesteld met afdwingbare rechtsregels. Derhalve kan verzoeker zich niet dienstig op de schending van deze richtlijnen beroepen.

4.3.6. Verzoeker laat in het eerste onderdeel van het enig middel uitschijnen dat zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd nu hij slechts kennis kreeg van de notities van het persoonlijk onderhoud op datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing waardoor zijn mogelijkheid om hierop te reageren wordt beperkt tot de beroepsprocedure voor de Raad en dit binnen een beroepstermijn van 10 dagen.

Artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”*

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en werd de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud samen met de betekening van de bestreden beslissing overgemaakt. De Raad verwijst in dit licht tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 100): *“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure.”*

Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van verzoeker in het geval van toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet (zoals in casu het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt dan ook uiteraard niet voor de procedure in toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dan ook in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift geen enkele keer kritiek uit op de weergave in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals opgenomen in het administratief dossier. Integendeel, hij houdt voor dat zijn verklaringen logisch en samenhangend zijn. Verzoekers kritiek blijkt dan ook niet meer dan een niet gestaafde blote bewering. Hij toont niet in concreto aan welke nadelige gevolgen deze handelwijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker bij machte was om in onderhavig verzoekschrift zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, kan hij niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden.

Bovendien toont verzoeker, die het voorliggende verzoekschrift binnen de beroepstermijn van tien dagen heeft ingediend, niet aan dat of op welke wijze deze beroepstermijn van tien dagen zou hebben verhinderd dat hij zijn rechten in dit kader op een gedegen wijze kon uitoefenen. Hij preciseert immers niet dat of op welke wijze deze termijn hem zou hebben beperkt in het aanvoeren van zijn middelen en het vergaren van informatie. Evenmin geeft hij aan welke bijkomende elementen hij bij een langere beroepstermijn nog had kunnen of willen aanvoeren.

4.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES